

Книга Йоїла і лаодикійська церква адвентистів сьомого дня — номер чотири

Jeff Pippenger

2025-12-07

Номер чотири

У розділі 28 книги Ісаї "насмішники, які правлять" над "Єрусалимом" зображені як "п'яниці Єфрема," і як "вінець пихи." "Вінець" символізує владу, а "пиха" — сатанинський характер.

П'яниці протиставлені останкові ("залишку"), який стає Божим "вінцем" слави, бо під час пізнього дощу Господь встановлює Своє "царство слави", як це було прообразовано встановленням Ним "царства благодаті" на хресті. Царство благодаті на хресті є прообразом царства слави при недільному законі. Пізній дощ почався 11 вересня, коли почалося запечатування ста сорока чотирьох тисяч і розпочався суд над живими.

Я бачив, що всі пильно дивляться й зосереджують свої думки на неминучій кризі, яка стоїть перед ними. Гріхи Ізраїлю мають бути віддані суду заздалегідь. Кожен гріх має бути сповіданий у святині, тоді справа зрушить уперед. Це потрібно зробити зараз. Останок у час скорботи вигукне: Боже мій, Боже мій, чому Ти Мене покинув?

Пізній дощ зійде на тих, хто чистий — тоді всі отримають його, як і раніше.

Коли чотири ангели відпустять, Христос встановить Своє царство. Ніхто не прийме пізнього дощу, окрім тих, хто робить усе, що може. Христос допоможе нам. Усі могли б бути переможцями завдяки благодаті Божій, через кров Ісуса. Все небо зацікавлене в цій справі. Ангели зацікавлені. Сполдінг і Маган, 3.

Чотири вітри з Об'явлення також представлені в Ісаї як лютий вітер, який було стримано в день східного вітру, подібно до того, як чотири вітри ворожнечі в Об'явленні утримувані в узді чотирма ангелами. Чотири вітри названі Сестрою Вайт «розлюченим конем, що прагне вирватися», який приносить «смерть і руйнування». Чотири вітри поступово відпускаються, починаючи з 9/11, потім значно посилюються під час недільного закону, і повністю розв'язуються, коли завершується випробувальний час для людства.

Звільнений і стриманий

Сьома сурма, що також є третім горем і сповіщає про завершення Божої таємниці, пророчо прозвучала під час 9/11, коли іслам був розв'язаний, а потім пророчо обмежений Джорджем В. Бушем після 9/11. Мати ісламу, Агар, мати Ізмаїла, є символом обмеження й звільнення. Вона була відпущена Сарою, щоб за вказівкою Сари зачати від Авраама, потім через заздрість була Сарою обмежена, що змусило Агар утекти, аж поки ангел не стримав Агар від утечі й не сказав їй повернутися. Після народження Ісаака сварка між Агар і Сарою тривала, аж поки Авраам не вигнав рабиню, тим самим наклавши на неї ще одне обмеження.

Чотири ангели ісламу були звільнені на початку пророцтва з книги Об'явлення, дев'ятого розділу, п'ятнадцятого вірша, тривалістю триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів, і тоді були стримані 11 серпня 1840 року.

І затрубив шостий ангел, і я почув голос від чотирьох рогів золотого жертовника, що перед Богом, який сказав шостому ангелові, що мав сурму: «Вивільни чотирьох ангелів, зв'язаних при великій ріці Євфраті». І були вивільнені ті чотири ангели, що були приготовані на годину, і день, і місяць, і рік, щоб убити третю частину людей. Об'явлення 9:13-15.

Після того, як іслам третього горя було розв'язано для нападу 11 вересня, Джордж В. Буш розпочав свою світову війну з тероризмом і стримав іслам. Перша згадка про Ізмаїла, символ ісламу, вказує, що нащадки Ізмаїла будуть проти кожної людини, і кожна людина буде проти них.

І Ангел Господній сказав їй: Ось ти вагітна, і народиш сина, і назвеш його Ізмаїлом, бо Господь почув твоє страждання. Він буде дикою людиною; рука його буде проти всіх, і рука всіх — проти нього; і житиме він перед обличчям усіх своїх братів. Буття 16:11, 12.

Іслам — це сила наприкінці світу, проти якої буде «рука кожної людини», і іслам буде проти кожної людини, як це сьогодні повністю справджується. Особлива роль ісламу як символу пророцтва — призвести до світової війни. Цю тему підтверджує оповідь про Іллю та Івана Хрестителя, і вона представлена як «розгнівлення народів» у Книзі Об'явлення.

«Початок того часу скорботи», згаданий тут, не стосується часу, коли почнуть вилитися кари, а короткого періоду безпосередньо перед їхнім вилиттям, поки Христос перебуває у святилищі. У той час, коли діло спасіння завершується, на землю приходиме скорбота, і народи гнівватимуться, та все ж будуть стримані, щоб не перешкодити праці третього ангела. У той час прийде «пізній дощ», або освіження від лица Господа, щоб надати силу гучному голосу третього ангела і приготувати святих устояти в період, коли будуть вилиті сім останніх кар. Ранні твори, 85.

У ті "дні", коли падає пізній дощ, Христос утверджує Своє царство слави, як це показано в книзі Даниїла.

І за днів тих царів Бог неба поставить царство, яке ніколи не буде зруйноване: і це царство не буде залишене іншим народам, але воно розтрощить і поглине всі ці царства, і воно стоятиме навіки. Даниїла 2:44.

У ті «дні», коли Христос утверджує Своє царство слави, ті, хто є Христовим «вінцем» слави, протиставляються п'яницям, що носять «вінець» гордості. «Видіння» Авакума, яке слід було написати й зробити ясним на «таблицях», наочно ілюструє історичне свідчення основоположних істин Адвентизму. У свідченні Авакума дві категорії Йоїла — «гордості» або «слави» — представлені як ті, хто — виправдані вірою, або хто — піднесені гординою. Четвертий вірш другого розділу звертається до цих двох категорій, і вони відповідають класичній ілюстрації Фарисея і Митаря. Митар пішов додому виправданим, а «душа»

Фарисея «неправедна», бо вона «піднесена».

Ось, душа його, що загордилася, не є праведною в ньому; а праведний житиме своєю вірою. Авакума 2:4.

У наступному вірші Авакум називає клас людей, чії серця піднесені гординою, п'яними, тим самим пов'язуючи п'яниць Ісаї та Авакума з «гординою».

Також, бо від вина він чинить беззаконня; він — горда людина і вдома не втримується; розширює свою жадобу, як пекло, і подібний до смерті, і не може насититися, але збирає до себе всі народи й нагромаджує до себе всі племена. Авакум 2:5.

Варто пам'ятати, що ці вірші у книзі Аваккука були виконані не лише в історії мілеритів, але їхнє виконання було спільною темою і для Еллен Уайт, і для ранніх піонерів адвентизму. Ті, хто були виправдані вірою, представленою четвертим віршем у мілеритській історії, були тими, хто витримав кризу першого розчарування, яке позначило і час зволікання, і настання другої ангельської вістки, що сповіщала про падіння Вавилону. Мілерити зрозуміли в тій випробувальній історії, що ті, хто раніше були завітним народом, історично протестанти, стали дочками Вавилону. Ті протестанти були тими, кого представляє церква в Сардах, що символізує завітний народ, бо вони мали «ім'я» — символ як характеру, так і завітних взаємин, — але були мертві.

І ангелові церкви в Сардах напиши: Так говорить Той, Хто має сім Духів Божих і сім зірок: Я знаю твої діла, що маєш ім'я, ніби живий, але ти мертвий. Об'явлення 3:1.

Під час випробування 1844 року, яке почалося 19 квітня і згодом завершилося 22 жовтня, — ті, хто не витримали випробування, сповнилися гордині, і якби ми лише прочитали вірші, що йдуть після п'ятого, там на прикладі папської зарозумілості та самозвеличення показано характер людської гордині. І закінчується це у двадцятому вірші, де проголошено, що Господь у Своему святому храмі; нехай замовкне вся земля.

А Господь у святому храмі Своему: нехай мовчить перед Ним уся земля. Авакум 2:20.

Другий вірш другого розділу книги пророка Авакума вказує на перше розчарування 19 квітня 1844 року, а розділ завершується двадцятим віршем, який чітко позначає 22 жовтня 1844 року, коли Господь раптово прийшов до Свого храму.

Чотири пришестя 22 жовтня 1844 року (рядок за рядком)

«Прихід Христа як нашого первосвященника до Святого Святих для очищення святилища, показаний у Даниїла 8:14; прихід Сина Людського до Давнього днями, як подано в Даниїла 7:13; і прихід Господа до Свого храму, передвіщений Малахією, є описами однієї й тієї самої події; і це також представлено приходом Нареченого на весілля, описаним Христом у притчі про десять дів, у Матвія 25». Велика боротьба, 426.

Третій і четвертий вірші визначають два класи, які виникають у процесі випробування від другого до двадцятого вірша, що тривав з 19 квітня 1844 року до 22 жовтня 1844 року. Вірші

з четвертого по дев'ятнадцятий стосуються папської влади, за винятком чотирнадцятого вірша, який стосується історії, яка слідує за зішестям ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення під час 9/11.

Бо земля наповниться пізнанням слави Господньої, як води вкривають море. Авакума 2:14.

У випробувальному процесі другого ангела в історії міллеритів сформувалися два класи поклонників, які згодом виявилися під час кризи 22 жовтня 1844 року. Характер нечестивих у цьому уривку є характером папства, і в той період випробування вірні міллерити почали проголошувати, відповідно до звістки другого ангела, що протестантська церква перетворилася на дочок Риму через відкидання ними міллеритської звістки. Суперечка, що розгорнулася між початком 19 квітня і завершенням 22 жовтня, стала місцем, де виявлявся характер — або як гордовитий п'яниця вавилонського вина, подібно до Валтасара, або як той, хто, подібно до Даниїла перед Валтасаром, був виправданий своєю вірою. Саме в тій суперечці розгортається драма, що пробуджує світ до вічних реалій, пов'язаних зі звісткою третього ангела. Протиставлення п'яного й виправданого розміщене в контексті дискусії про те, як світ просвітлюється щодо цих питань: «Бо земля наповниться пізнанням слави Господньої, як води вкривають море». Це просвітлення почалося 11 вересня.

Наприкінці історії, представленої у другому розділі книги пророка Авакума, Господь раптово прийшов до Свого храму 22 жовтня 1844 року. Він зробив це на виконання пророцтва, яке Він виклав як Палмоні у чотирнадцятому вірші восьмого розділу книги Даниїла.

Палмоні

Десятого дня сьомого місяця біблійного календаря, який у 1844 році припав на двадцять другий день десятого місяця, сповнилося Авакума 2:20, і символічне число «220» можна побачити в «розділі та вірші», що позначає диспенсаційну зміну в служінні Христа у небесному святилищі. Пророчою ознакою ста сорока чотирьох тисяч є те, що вони — ті, хто слідує за Агнцем, куди б Він не йшов. Іти за Христом означає слідувати за Ним у Його Слові.

У Його Слові число «220» символічно представляє поєднання божественної та людської природи, і праця, яку Христос розпочав того дня, полягала саме в поєднанні Його божественної з людською природою. У 1844 році, двадцять другого дня десятого місяця, або символічно двадцять два, помножені на десять, що дорівнює «220» ($22 \times 10 = 220$), або, можна сказати, саме в день, який символічно дорівнює «220», сповнилося Авакума «2:20», коли Христос перейшов із відділення Святого до відділення Святого Святих, щоб розпочати слідчий суд.

Палмоні, Дивовижне Число, міститься у «питанні й відповіді», що є центральним стовпом адвентизму, і більшість адвентистів цілковито не усвідомлює цієї істини.

Писання, яке понад усі інші було і підвалиною, і центральним стовпом адвентної віри, — це твердження: «До двох тисяч і трьохсот днів; тоді святилище буде очищене». [Даниїла 8:14.] Велика боротьба, 409.

У восьмому розділі книги Даниїла в тринадцятому вірші міститься питання, а в чотирнадцятому — відповідь. Єврейське слово «Палмоні» перекладене як «той певний святий» у тринадцятому вірші, і це особливе ім'я Христа означає «дивного того, хто числить» або «того, хто числить таємниці».

Коли Еллен Вайт визначає, що чотирнадцятий вірш є центральним стовпом і підвалиною Адвентизму, вона ставить божественний наголос на запитанні й відповіді цих двох віршів, що вимагає, аби Христос як Дивний Обчислювач був первинною точкою відліку. Сестра Вайт неодноразово підкреслювала важливість розглядати Христа як центральну істину будь-якого уривка, і в тринадцятому та чотирнадцятому віршах є пряме явлення Христа — «той певний святий», — який є Палмоні.

Коли в 1863 році адвентизм відкинув «сім разів» із 26-го розділу книги Левіт, він заплющив очі на Палмоні, адже пророча структура питання й відповіді ґрунтується на взаємозв'язку «семи разів» Мойсея і «двох тисяч трьохсот днів» Даниїла. Мойсеєві «сім разів», тобто дві тисячі п'ятсот двадцять років, і Даниїлові «дві тисячі триста вечорів і ранків», тобто дві тисячі триста років, мають пророчий взаємозв'язок, встановлений часом, який представлений числами, а Дивний Лічильник перебуває просто в центрі питання й відповіді, які становлять центральний стовп адвентизму. Ті, хто, можливо, читав твори Йосифа Флавія, можуть пригадати його логічні доводи, що виокремлювали дві особливі речі, створені Богом. Однією була єврейська мова, а іншою — вимірюваний час, який, своєю чергою, вимагає математики.

Тринадцятий вірш запитує: «Як довго?» Вірш не питає «коли», він питає «як довго?» Чи стосується питання тривалості (як довго?), чи йдеться про точку в часі (коли?) — це має вирішальне значення для правильного розуміння. Відповідь на запитання у чотирнадцятому вірші або визначає момент часу, або період часу, а можливо, і те, й інше, але якою б не була відповідь, її необхідно розглядати в контексті питання тринадцятого вірша. Щоб правильно розділяти слово, тобто правильно зрозуміти відповідь чотирнадцятого вірша, потрібне правильне розуміння контексту питання. Це «коли» чи «тоді»?

П'яниці Єфрема розпливчасто вчать, що чотирнадцятий вірш визначає момент часу, який вони ототожнюють із 22 жовтня 1844 року, і, роблячи це, вони цілком можуть посилатися на уривок, який ми щойно навели, з «Великої боротьби», але Боже Слово ніколи не змінюється і ніколи не підводить. Питання «доки?» визначає тривалість, а не момент часу. 22 жовтня 1844 року розпочався період слідчого суду, а істини, пов'язані з цією справою, становлять вічне Євангеліє і є набагато важливішими, ніж просто дата його початку.

Грамматика єврейської мови чітка, і той самий зміст передано в Перекладі короля Якова. Не лише грамматика чітко ставить це запитання в контекст тривалості, але й запитання «Доки?» є символом біблійного пророцтва. Можна продемонструвати за свідченням кількох свідків,

що запитання «Доки?» як символ представляє історію від 11 вересня до недільного закону. Спершу ми розглянемо символ «Доки?», перш ніж повернемося до Пальмоні та Йоїла.

Як довго? Ісаїя шість

У книзі Ісаї, шостий розділ, третій вірш, ангели проголошують, що земля повна Божої слави.

І один кликав до іншого й казав: Свят, свят, свят Господь сил; уся земля повна Його слави. Ісаїя 6:3.

Сестра Уайт пов'язує зішестя ангела з Об'явлення 18 з ангелами, якщо вірш три.

Коли вони [ангели] бачать майбутнє, коли вся земля сповниться Його славою, переможна пісня хвали лунає від одного до іншого у мелодійному співі: «Свят, свят, свят — Господь Саваот». Review and Herald, 22 грудня 1896 р.

Ісаїя перебуває на 9/11 і запитує, «як довго» він має проголошувати вістку про 9/11 лаодикійському народові, який не бажає ні бачити, ні чути. Йому сказано, що він має витривати, доки міста не буде зруйновано, а руйнування міст починається з недільного закону, коли за національним відступництвом настає національна руїна.

Тоді сказав я: Господи, доки? І Він відповів: Доки міста не опустіють без мешканця, і дома — без людини, і земля не стане зовсім спустошеною, і Господь не віддалить людей далеко, і не буде великого запустіння посеред землі. Та все ж у ній буде десята частина, і вона повернеться, і буде з'їдена: як липа і як дуб, у яких, коли вони скидають листя, залишається пень; так святе насіння буде її пнем. Ісаїя 6:11-13.

Під час 9/11, коли земля була осяяна Божою славою, Ісаїя помазаний, щоб проголосити вістку пізнього дощу, і він запитує: "доки" йому потрібно проголошувати вістку 9/11 людям, чії серця зажиріли? Відповідь: "аж до" недільного закону, коли буде "велике спустошення посеред краю". Це "велике спустошення" спричиняється лаодикійським адвентизмом, якого Ісаїя у двадцять другому розділі зображує як Шевну.

Ось, Господь забере тебе в тяжкий полон і конче вкриє тебе. Він конче люто оберне й пожбурить тебе, мов м'яч, у широкий край: там ти помреш, і там колісниці твоєї слави стануть ганьбою дому твого пана. І вижену тебе з твого становища, і з твоєї посади він тебе скине. Ісаїя 22:17-19.

Лаодикійський адвентизм відступає від істини під час недільного закону і там зазнає «повалення», як це представлено в Даниїла 11:41.

Він також увійде в славний край, і багато країн буде повалено; але ці врятуються від його руки: Едом, і Моав, і головні з синів Аммона. Даниїла 11:41.

Коли Ісаїя питає: «Доки?», йому велить нести це послання Адвентизму аж до недільного закону, коли «багато» з Даниїла одинадцятого розділу, сорок першого вірша, буде «повалено», коли вони відкинуть суботу й Бога. Тоді їх буде вивержено з уст Господа, як це

представлено в книзі Об'явлення, де всі книги Біблії сходяться й завершуються, і де, як в Ісаї 22, Шевну «жорстоко» кинуть «мов м'яч у великий край», коли їх «віддалять» «далеко».

У той період останок, представлений як "десята частина" (тобто десятина), "повернеться"; їх у цьому уривку порівнюють із деревами, що мають "стовбур", який залишається, коли листя опадає. "Листя" в пророчій символіці означає сповідання. Коли адвентизм зіштовхнеться з недільним законом і прийме перший день тижня замість Божої суботи, вони скинуть своє листя "сповідання" і більше не будуть заявляти, що дотримуються Божої суботи сьомого дня.

Прокляття смоківниці було притчею, показаною в дії. Це безплідне дерево, що виставляло напоказ свою пихату листву просто перед обличчям Христа, було символом юдейського народу. Спаситель бажав зробити Своїм учням очевидними причину й невідворотність загибелі Ізраїлю. З цією метою Він наділив дерево моральними якостями і зробив його виразником божественної істини. Юдеї вирізнялися серед усіх інших народів, заявляючи про свою відданість Богові. Вони були особливо Ним обдаровані і претендували на праведність більшу, ніж будь-який інший народ. Але їх розтлівала любов до світу і жадоба наживи. Вони хвалилися своїми знаннями, але не знали Божих вимог і були сповнені лицемірства. Подібно до безплідного дерева, вони розкидали свої пихаті гілки вгору, пишні на вигляд і вродливі для ока, але давали «тільки листя». Юдейська релігія з її величним храмом, священними жертівниками, священиками в мітрах і врочистими церемоніями справді гарно виглядала назовні, але їй бракувало смирення, любові та доброзичливості.

Усі дерева в смоковничому саду були без плодів; але безлисті дерева не породжували жодних сподівань і не викликали розчарування. Цими деревами були представлені язичники. Вони так само були позбавлені благочестя, як і юдеї; але вони не заявляли, що служать Богові. Вони не висували хвалькуватих претензій на добродетельність. Вони були сліпі до діл і шляхів Божих. Для них час смокв ще не настав. Вони ще чекали дня, який приніс би їм світло й надію. Юдеї, які отримали від Бога більші благословення, несли відповідальність за зловживання цими дарами. Привілеї, якими вони хвалилися, лише збільшували їхню вину. Бажання віків. 582, 583.

За недільного закону визнання Лаодикійського адвентизму, що вони є Божим завітним народом, зникає, бо вони приймають знак завіту смерті й відкидають печатку завіту життя. Тоді вони скидають листя свого сповідання, і на очі постає останок, представлений Ісаєю, який на 9/11 «повернувся» на давні стежки, потім був упокорений до пороку, коли він (Ісаї) усвідомив зіпсутість свого досвіду, і потому був очищений вуглиною з жертівника. Сестра Вайт навчає, що вуглина з жертівника означає очищення, але очищення — це просто те, що здійснюється доторком вуглини до уст Ісаї.

Розжарене вугілля є символом очищення. Якщо воно торкнеться вуст, жодне нечисте слово не зійде з вуст. Розжарене вугілля також символізує дієвість зусиль слуг Господа. Review and Herald, 16 жовтня 1888 року.

«Вугілля» з жертovníка, що скидаються на землю в останні дні, — це ті вуглини, які скидаються на землю, коли у перших п'яти віршах восьмого розділу Об'явлення відкривається сьома й остання печать. Іса́я — а отже й сто сорок чотири тисячі — очищуються дотиком вуглини до їхніх уст, але «вугілля» — це звістка. Воно торкається їхніх уст, коли вони беруть книгу з руки ангела й з'їдають її.

Освятити їх істиною Твоєю: слово Твоє — істина. Івана 17:17.

Ті, хто «повертаються» і стають останком (залишком), представлені як дуб і тейлові дерева, і так само, як Христос «наділив дерево моральними якостями і зробив його тлумачем божественної істини», дерева Ісаї мають у собі «моральну якість», представлену «сутністю». Сутність залишається з деревами, навіть коли ті, хто були лише листям сповідання, відкидаються. «Святе насіння» — це «сутність», а Христос є «святим насінням» пророцтва. Ті дерева, що представлені як останок, а також сам Іса́я в шостому розділі, представляють людей і, отже, людство, а святе насіння представляє божественність. Отже, шостий розділ Ісаї визначає очищення адвентизму від 9/11 аж до недільного закону, а подробиці, які Іса́я додає до цієї пророчої історії, всі представлені його питанням «доки». Для Ісаї відповідь на «доки» була: від 9/11 аж до недільного закону.

Як довго? 1840-1844

11 серпня 1840 року було прообразом 9/11, і в пророчій історії від 11 серпня 1840 року до 22 жовтня 1844 року відбулася битва на горі Кармель між Іллею та пророками Єзавелі. Зрештою пророки Ваала виявилися лжепророками і були страчені Іллею, але на самому початку протистояння Ілля поставив запитання: «Доки ви будете вагатися між двома думками?»

І прийшов Ілля до всього народу й сказав: Доки ви будете вагатися між двома думками? Якщо Господь є Богом, йдіть за Ним; а якщо Ваал, то йдіть за ним. А народ не відповів йому жодним словом. Тоді Ілля сказав народові: Я, тільки я один, залишився пророком Господа; а пророків Ваалових чотириста п'ятдесят чоловік. 1 Царів 18:21, 22.

Ілля стоїть на 11 серпня 1840 року, запитуючи те покоління, чи є мілеритська вістка істинною чи хибною. Це ще одна вістка до Лаодикії, як і шостий розділ Ісаї.

Тисячі були приведені прийняти істину, яку проповідував Вільям Міллер, і слуги Божі були підняті в душі й силі Іллі, щоб проголосити звістку. Подібно до Івана, предтечі Ісуса, ті, хто проповідував цю урочисту звістку, відчували себе змушеними прикласти сокиру до кореня дерева й закликати людей приносити плоди, гідні покаяння. Їхнє свідчення було покликане пробудити та сильно вплинути на церкви і виявити їхній справжній характер. І коли лунав урочистий заклик утекти від майбутнього гніву, багато хто, що належали до церков, прийняли цілющу звістку; вони побачили своє відступництво і, з гіркими сльозами покаяння та глибокою мукою душі, смирилися перед Богом. І коли Дух Божий спочив на них, вони допомагали проголошувати заклик: «Бійтеся Бога і віддайте Йому славу, бо настала година суду Його». Ранні твори, 233.

В історії випробувань 1840–1844 років протестанти, які відкинули вістку Іллі, стали дочками Риму й передали мантию протестантизму мілеритському адвентизму. Разом з Ісаєю та Іллею ми маємо двох свідків, які свідчать про те, що питання «доки?» є символом історії, яка починається 9/11 і закінчується недільним законом. У мілеритській історії 11 серпня 1840 року відповідає 9/11, а 22 жовтня 1844 року — недільному закону. Коли вогонь зійшов з неба та спалив жертву Іллі, усі дванадцять каменів були осяяні разом із жертвою, тим самим позначаючи сто сорок чотири тисячі як стяг, представлений у вигляді осяяних каменів. Лжепророки тоді були вбиті Іллею, подібно до того, як Сполучені Штати, лжепророк, будуть знищені як шосте царство при недільному законі.

Шостий розділ книги Ісаї підкреслює процес випробування, відсіювання та очищення серед Божого народу від 11 вересня до закону про неділю. Ілля звертається до лаодикійського стану Божого народу, але також наводить докази різниці між істинним і фальшивим пророком і, відповідно, між істинною та хибною вісткою. Отже, починаючи з 11 серпня 1840 року і закінчуючи 22 жовтня 1844 року, на протестантів сардиського періоду було покладено пророче випробування, і так само, як вогонь на горі Кармель спричинив поділ на дві групи, у 1844 році проявилися дві групи. Однією з груп у процесі випробування був народ завіту, який незабаром став «колишнім», а іншою — адвентизм міллеритів, з яким Бог увійшов у завіт 22 жовтня 1844 року. Період випробування та поділу — це історія виноградника, адже адвентизм міллеритів було виявлено як істинного пророка саме тоді, коли сардиський протестантизм почав виконувати свою роль як відступницький протестантизм. Так само, як пророки Ваала були викриті як фальшиві, так і колишній завітний народ був викритий, а потім міллеритами названий дочкою Риму. Історія гори Кармель, а також виконання тієї історії в часи міллеритів, дає друге свідчення до шостого розділу книги Ісаї, що питання «доки?» є символом періоду часу від 11 вересня до закону про неділю.

«Господи, Боже Авраама, Ісаака та Ізраїля, — благає пророк, — нехай цього дня стане відомо, що Ти — Бог в Ізраїлі, і що я — Твій слуга, і що я учинив усе це за Твоїм словом. Почуй мене, Господи, почуй мене, щоб цей народ пізнав, що Ти — Господь Бог, і що Ти навернув їхнє серце назад».

Тиша, гнітюча своєю урочистістю, опустилася на всіх. Жерці Ваала тремтять від жаху. Свідомі своєї провини, вони очікують скорої відплати.

Ледве закінчилася молитва Іллі, як полум'я вогню, мов яскраві спалахи блискавки, сходять з небес на зведений жертвник, пожирає жертву, злизує воду в рові й поглинає навіть каміння жертвника. Сліпучий блиск полум'я освітлює гору й засліплює очі натовпу. У долинах унизу, де багато хто в тривожному очікуванні стежить за діями тих, що нагорі, сходження вогню виразно видно, і всі вражені побаченим. Воно нагадує стовп вогню, який біля Червоного моря відділяв дітей Ізраїлевих від єгипетського війська.

Люди на горі падають ниць у благоговінні перед невидимим Богом. Вони не наважуються далі дивитися на вогонь, посланий Небом. Вони бояться, що й самі будуть

пожерті; і, переконані у своєму обов'язку визнати Бога Іллі Богом своїх батьків, якому вони зобов'язані вірністю, разом, мов одним голосом, вигукують: «Господь — Він Бог; Господь — Він Бог». З разючою чіткістю цей крик розноситься над горою й відлунює в долині внизу. Нарешті Ізраїль пробудився, прозрів, розкався. Нарешті народ бачить, як тяжко вони зневажили Бога. Сутність культу Ваала, на відміну від розумного служіння, якого вимагає істинний Бог, постає повністю розкритою. Народ визнає Божу справедливість і милість у тому, що Він стримував росу й дощ, доки їх не привели до визнання Його Імені. Тепер вони готові визнати, що Бог Іллі — над усіма ідолами. Пророки і царі, 153.

Як довго? Мойсей

Уперше символічне запитання «доки» порушується в пророчому слові під час восьмої карі на єгиптян за часів Мойсея. Восьма кара — це «сарана» (символ ісламу), яку приносить «східний вітер» (символ ісламу).

І прийшли Мойсей та Аарон до фараона й сказали йому: Так говорить Господь, Бог євреїв: Доки ти відмовлятимешся впокоритися переді Мною? Відпусти Мій народ, щоб вони служили Мені. Якщо ж ти відмовишся відпустити Мій народ, то ось завтра Я наведу сарану у твої межі. І вона вкриє поверхню землі так, що не можна буде бачити землі; і з'їсть решту того, що вціліло, що зосталося вам від граду, і поїсть кожне дерево, що росте для вас у полі. І вона наповнить доми твої, і доми всіх твоїх слуг, і доми всіх єгиптян; чого не бачили ні твої батьки, ні батьки батьків твоїх від того дня, як вони були на землі, аж до цього дня. І він обернувся й вийшов від фараона.

І сказали йому раби фараона: Доки цей чоловік буде для нас пасткою? Відпусти мужів, щоб вони служили Господу, їхньому Богові; хіба ти ще не знаєш, що Єгипет знищений?

І Мойсея та Аарона знову привели до фараона; і він сказав їм: Ідїть, служіть Господу, Богові вашому; але хто ті, що підуть?

І сказав Мойсей: Ми підемо з нашими малими й з нашими старими, з нашими синами й з нашими дочками, з нашою дрібною й великою худобою підемо; бо ми мусимо справити свято Господеві.

І сказав до них: Нехай Господь буде так із вами, як я відпущу вас і ваших дітей; стережіться, бо зло перед вами. Не так! Ідїть же тепер ви, мужі, і служіть Господеві, бо того ви бажали. І вигнано їх від лиця фараона.

І Господь сказав Мойсеєві: Простягни руку свою над землею Єгипетською, щоб на неї зійшла сарана і щоб вона поїла всю траву землі, усе, що залишив град. І Мойсей простяг свій жезл над землею Єгипетською, і Господь навів на землю східний вітер увесь той день і всю ту ніч; а вранці східний вітер приніс сарану. І піднялася сарана на всю землю Єгипетську та осіла в усіх межах Єгипту: вельми тяжка була вона; раніше не було такої сарани, як ця, і після неї такої не буде. Бо вона вкрила поверхню всієї землі, так що земля потемніла; і вона поїла всю траву землі та весь плід дерев, що залишив град; і не залишилося жодної зелені ні на деревах, ні на польовій траві по всій землі Єгипетській.

Тоді фараон поспішно покликав Мойсея та Аарона; і сказав: Я згрішив проти Господа, Бога вашого, і проти вас. Тепер же, прошу вас, простіть мій гріх лише цього разу та благайте Господа, Бога вашого, щоб Він забрав від мене лише цю смерть. І він вийшов від фараона та благав Господа. І Господь змінив вітер на дуже сильний західний, який забрав сарану й кинув її в Червоне море; не залишилося жодної сарани в усіх межах Єгипту. Вихід 10:3-19.

Спершу «Господь Бог євреїв» питає: «Доки ти відмовлятимешся впокортися переді Мною?», а потім слуги фараона знову запитали фараона: «Доки цей чоловік буде для нас пасткою?» Це запитання ставиться під час восьмої кари, яка з кількох причин узгоджується з 9/11. Десята кара — це вбивство первістків, що узгоджується з хрестом, і за нею йде розчарування біля Червоного моря, яке натхнення співвідносить із розчаруванням учнів біля хреста, що узгоджується з великим розчаруванням міллеритів у 1844 році. Ці троє свідків усі узгоджуються з недільним законом. Десята кара — це недільний закон, а двома карами раніше восьма кара принесла «сарану» на «східному вітрі». «Сарана» наповнила всю землю, так само як іслам сьогодні сколихує весь світ, поширивши свою темряву через примусову імміграцію. Латинська назва «пустельної сарани» — «*locusta migratoria*», що представляє поширення ісламу через імміграцію, яке в природному світі відображене як міграція.

Дев'ята кара була темрявою, яку можна було відчутти.

І промовив Господь до Мойсея: Протягни свою руку до неба, щоб над землею Єгипту була темрява, темрява, яку можна відчутти. І Мойсей простягнув свою руку до неба, і по всій землі Єгипту стала густа темрява на три дні. Вони не бачили один одного, і ніхто не вставав зі свого місця три дні; але всі сини Ізраїлеві мали світло у своїх оселях. Вихід 10:21–23.

У символіці «як довго», яку представляють гора Кармель і Ілля, відмінність виявляється тоді, коли вогонь сходить з неба. Бог Іллі зробив те, чого Ваал не може зробити. В історії міллеритів було проведено розмежування між занепалим сардиським протестантизмом і міллеритським адвентизмом. За Мойсея відмінність була між темрявою та світлом. У єврейських домівках було світло. Ісаїя далі повідомляє, що ті, хто не має світла в Мойсеевій лінії, є тими самими, кого знищує Ілля, а також тими, хто в міллеритський період втрачає мантию протестантизму; це — «народ», який «слухає — та не розуміє, і бачить — та не сприймає». Тоді про цей народ проголошено: «Зроби серце цього народу ожирілим, зроби їхні вуха важкими й закрий їхні очі, щоб вони не бачили своїми очима, не чули своїми вухами, не розуміли своїм серцем і не навернулися та не були зцілені».

Ісаїя, готовий узятися до справи, але приголомшений дорученням проповідувати тим, хто не слухатиме, тоді сказав: «Господи, доки?»

Останні три з десяти єгипетських кар є свідченням трьох етапів від 11 вересня до недільного закону. 11 серпня 1840 року звістка першого ангела була посилена, а 19 квітня 1844 року звістка другого ангела з'явилася і була посилена на таборовому зібранні в Ексетері 12–17 серпня, і звістка третього ангела з'явилася 22 жовтня 1844 року. Третій ангел

співвідноситься з недільним законом, і тому окреслює трьохетапний процес, адже не може бути третього без першого і другого.

«Перша і друга вістка були дані у 1843 і 1844 роках, і тепер ми перебуваємо під проголошенням третьої; але всі три вісті все ще мають бути проголошені. Так само необхідно тепер, як і будь-коли раніше, щоб їх повторювали тим, хто шукає істину. Пером і голосом ми маємо проголошувати ці вісті, показуючи їхній порядок і застосування пророцтв, що приводять нас до вістки третього ангела. Не може бути третьої без першої й другої. Ці вісті ми маємо донести світові в публікаціях, у проповідях, показуючи в ряду пророчої історії те, що було, і те, що буде.» Вибрані вісті, книга 2, 104, 105.

Десяту єгипетську кару натхненням співвіднесено з хрестом і наступним пов'язаним із ним розчаруванням. Отже, десята кара є третім посланням, якому з пророчої необхідності мають передувати перше й друге. Під час 9/11 Господь запитав фараона: «доки?», і відразу після цього слуги фараона також запитали: «доки?». Після того як Мойсей передав фараонові Боже запитання «доки», і якраз перед тим, як слуги повторюють фараонові Мойсееве запитання, Мойсей відзначає переломний момент словами: «він обернувся й вийшов від фараона». Вихід 10:6.

11 вересня стало пророчим переломним моментом, прообраз якого бачимо в тому, як Мойсей навів кару сарани, що прийшла зі східним вітром.

Є періоди, що є переломними моментами в історії народів і церкви. За Божим провидінням, коли настають різні кризи, на той час дається світло. Bible Echo, 26 серпня 1895 р.

Наступна кара спричиняла темряву або світло залежно від того, до якої групи ви належали. 9/11 став «поворотним моментом в історії народів і церкви». У той момент Божий народ покликали повернутися і ходити старими стежками, але вони відмовилися ходити ними й не прислухалися до звуку сурми. Розділення між темрявою і світлом було здійснено після Іллі, а Мойсей запитав: «доки?» Вона далі зазначає в уривку:

"Є періоди, що стають переломними моментами в історії народів і церкви. За Божим провидінням, коли настають ці різні кризи, дається світло для того часу. Якщо його приймають — настає духовний поступ; якщо відкидають — настають духовний занепад і корабельна катастрофа." Bible Echo, 26 серпня 1895 р.

Ми продовжимо тему «how long» у наступній статті.

У травні 1842 року в Бостоні, Массачусетс, було скликано Загальну конференцію. На початку цього зібрання брати Чарльз Фітч і Аполлос Гейл з Гавергілла представили ілюстровані пророцтва Даниїла та Івана, які вони намалювали на полотні, з пророчими числами, що показували їхнє виконання. Брат Фітч, пояснюючи за своєю таблицею перед конференцією, сказав, що, розглядаючи ці пророцтва, він думав, що якби йому вдалося підготувати щось на зразок того, що тут представлено, це спростило б тему і полегшило б йому її подання аудиторії. Тут було більше світла на нашому шляху. Ці

брати робили те, що Господь показав Аввакумові у видінні за 2 468 років до того, промовивши: «Напиши видіння і ясно накресли його на таблицях, щоб біг той, хто читає його. Бо видіння ще на призначений час». Аввакум 2:2.

Після деякого обговорення цього питання одностайно проголосували за те, щоб віддрукувати літографським способом триста подібних до цієї, і це невдовзі було здійснено. Їх назвали «таблиці '43». Це була дуже важлива конференція. Автобіографія Джозефа Бейтса, 263.

«Мені було показано, що діаграма 1843 року була спрямована рукою Господа і що її не слід змінювати; що числа були такими, як Він хотів; що Його рука була над нею й приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Його рука не була віднята». Ранні твори, 74.

«Об'єднане свідчення лекторів і періодичних видань Другого Пришестя, коли вони стояли на "первісній вірі", полягало в тому, що публікація таблиці була сповненням Авакума 2:2, 3. Якщо таблиця була предметом пророцтва (а ті, хто це заперечує, відступають від первісної віри), тоді з цього випливає, що 457 р. до Р. Х. був роком, від якого слід відлічувати 2300 днів. Було необхідно, щоб 1843 рік став першим опублікованим часом, аби "видіння" мало "забаритися", або щоб настав час зволікання, впродовж якого громада дів мала дрімати й спати щодо великого питання часу, безпосередньо перед тим, як її мав пробудити Опівнічний крик». Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White.